

Газета заснована в лютому 2004 року.
Газета органу учнівського самоврядування Сварицевицької загальноосвітньої школи І-ІІІ ст.

Читайте у цьому номері:

“Відірвалися” на День учня!

**Україна прекрасна, бо в неї є
Свято-Успенська Почаївська
лавра**

Запалимо свічку...

Проби пера

Змагання юних олімпійців

**Вічні цінності моєї родини
та роду**

9 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

Окрилена, співуча, калинова...

Її шанують, як матусю і батьківщину. Її зізнаються в любові, мов коханій. Її бережуть далеко від рідного дому, як найдорожче. Вона, як муза, надихає найталановітших митців. Хочеться, щоб так було завжди. Мріється, щоб була найгарнішою, найчистішою, щоб уникала наносного, тимчасового, й визнавала своє. І щоб її визнавали також. Щоб не цуралися свої. Щоб шанували інші. Щоб була, бо як нам без неї? Бо вона – українська мова. Щоб було природно нею спілкуватися. І думати нею також. Бо знання мови вимірюється й умінням думати нею. Отож думаймо, пишімо, читаймо...

СВЯТКУЄМО

День учня

Зазираємо до календаря! Що не день — то свято. Вчора святкували день журналіста, сьогодні — день учителя, а завтра прийде пора для медпрацівників чи, можливо, юристів. Але, на жаль, (як вважають учні нашої Сваричевської школи) у цьому ланцюгу втрачено одну з найважливіших ланок — професійне“ свято для тих, хто довгі одинадцять років працює на шкільних лавах, здобуваючи знання. Бажаючи відновити втрачену справедливість, Шкільна учнівська адміністрація вирішила запровадити нововведення — перетворити один із сірих буднів на справжнє свято для школярів — День учня. І ось 25 листопада таке довгожданне свято постукало у двері до кожного класу, запросило всіх порадіти і повеселитися в дружньому колі. Не дивно, що емблемою свята став “прикольненький” смайлик, який не залишив байдужими нікого, і просто змушував привітно усміхатися один одному.

Та справжнє свято чекало на учнів увечері, на урочистому концерті, який організували учні 10-А класу. Дуже хотілося, щоб дійсно відчувалася атмосфера свята і водночас кожен міг почувати себе вільно, невимушено, одним словом, зміг повеселитися на славу. А для цього організатори доклали чимало зусиль. Цікаві конкурси, оригінальні номери, танці, розмаїття пісень тішило гостей, що завітали на свято, і, в першу чергу, учнів.

Кульмінацією стало вручення номінацій, які були досить непередбаченими і здивували всіх. Весело було споглядати на номінантів, що з гордо піднятою головою приймали свої нагороди, намагаючись відповідати своїм титулам. Потішили учнів і вчителі, що також не лишилися осторонь свята, а старалися показати свою креативність, вміння веселитися.

У досить легкому піднесеному настрої минуло наше свято. Усім хотілося продовження, але гору взяло правило — “хорошого потрошку”, крім того школярі зраділи, що в наступному році на них знову чекає таке свято (про що особисто пообіцяла директор школи Олена Михайлівна). Хочеться вірити, що святкування Дня учня стане хорошою традицією у нашій школі, можливістю порадіти шкільним рокам, зробити шкільне життя яскравішим.

Марія Крупко, учениця 10-А класу

Юний Олімпієць

18 листопада на шкільному стадіоні пройшли спортивні змагання “Лелеченя”, в яких брали участь учні 5-6 класів. Цікаво пройшло привітання команд. З перших же хвилин глядачі обрали за кого вболівати. Спортивна естафета вразила усіх незвичною формою проведення. Відмінні знання про Олімпійські ігри продемонстрували юні учасники. Змагання пройшли напрощуд весело.

Вітаємо з перемогою команду “Атас” (6-А класу), II місце посіла команда “Капітошки” (6-Б класу), III місце — команда 5 класу “Вогонь”.

ПРОБИ ПЕРА

Соло у саду

(Стюд-мініатюра)

Тільки-но зійшло сонце, а в саду вже панує робота. Вечірній спокій і тишу змінили щебетання соловейка, гомін бджіл і джмелів, відлуння роси на листочках і травах. Ні, не чути вже пісні коника-цвіркуна, що вигравав увечері. На зміну йому прийшли веселі ранкові ноти птахів, які виспівували один поперед одним. Десь у траві заховався дзвіночок, сколихнувся від легенького подиху вітру — і пішла ледь чутна луна, що продзвеніла по всьому саду про початок нового дня. Загомніли бджоли, і знову почали господарювати. Ох, ці невтомні трудівники! Зашелестів листочок і закружляв у повітрі тихим повільним вальсом під мінорну музику трави. Ой, а що це? Тут, десь зовсім поруч, чути кроки якогось незнайомця. Невже це горобець стрибає? Лише чується після нього легеньке “скік-скік” — і пронеслося по всьому саду.

Як же тут весело! Стільки всього нового почуєш... Тож прислухайтесь до цієї музики: вона неповторна.

Ольга Іванівна Чудінович, учениця 10-А класу

Чарує нас осіння позолота

Осінь — найдивовижніша пора року. Вона здивує кожного своїми барвами і плодами.

Подивіться лише на сад! Який він дивовижний! Дерева уквітчані всіма кольорами веселки, а листя, тріпочучи, розповідає нам, яка осінь щедра.

А який кольористий ліс восени! Дерева вкриті чарівним мереживом, а листя осипається, ніби осінь розсипає свій золотий пісок.

Мене зачаровує осіння позолота. Осінні листки неоднакові. Одні іще зелені, а інші жовтогарячі.

Коли я дивлюся на дерева, то дивуюся їхньою красою.

Мене дивує ця осінь-чарівниця.

Валентина Полохович, учениця 6-Б класу

Знай наших!

Хто не знає Настю?!

Активна, творча, весела, кумедна. Ось така наша Настя. Не дарма їй присвоїли титул "Учень-енерджайзер". Нещодавно активістка зайняла I місце на районному конкурсі "Тересмішники", а в

області — II місце.

Вітаємо! Бажаємо творчого зростання.

Редакція газети

Кохання... Це почуття хвилює завжди всі покоління людей. Воно примушує страждати і веселитись, робити подвиги і воювати, писати вірші і співати. До вашої уваги вірш, автор якого побажав залишитися "інкогніто".

*Між нами іскра пролетіла
При першій зустрічі, тоді,
Коли ти вже мене любила,
Та я тебе ще не любив.*

*Для мене то була лиш гра —
Одні слова, пусті слова.
Ти зрозуміла й відійшла.
Тепер уже ти не зі мною.*

*У серці так багато болю,
Не знаю навіть, що робить.
Моя душа завжди з тобою,
І серце скоро полетить.*

ВІЗДУМЧИ Вічні цінності моєї родини та роду

Родина – це поняття, пов'язане ще з первісними людьми, які об'єднувались заради спільного побуту, заради відчуття безпеки за своє життя, заради чудових відносин, які склались між людьми. Родина - це неоціненний скарб, який дарується нам за нашого життя. Саме в родині сформувалися перші традиції, якими ми керуємось і досі. Ці традиції визначають наш життєвий шлях, наш характер. Забувши наші традиції, ми загубимо себе і зникнемо у безвісті. Тож шануйте свої традиції і ви будете щасливі.

Іван Крупко, учень 10-А класу

Ще з давніх часів у нашого народу чоловік користувався особливою пошаною і повагою, бо це перед усім батько, господар, охоронець миру та спокою в родині.

Мужність чоловіка полягає у тому, щоб захищати свій край, оберігати дружину, дітей, дбати про добробут сім'ї та її авторитет. З цього починається місія Батька, Чоловіка, Громадянина.

Напрочуд справедливим є твердження: якими будуть батьки, такою буде і Батьківщина, бо Батьківщина – від слова батько. Ось чому для чоловіцтва так важливо відповідати цим "стандартам", давати дітям хороше виховання, бути твердою рукою, на яку можна сміливо спертися. Особливо приємно для батька, коли син намагається наслідувати його, ставити собі в приклад. Та, на жаль, коли такий приклад не гідний наслідування, то бачити його дітям не варто. Саме тому необхідно повсякчас слідкувати за своєю поведінкою, мовою, ставищем у родині.

Батько – голова сім'ї. Батькове слово має бути вагомим і авторитетним. Але нині важко стверджувати справедливості цієї думки. Страшно подумати, що зміна традиційних форм моралі, розбещеність, вседозволеність мали поставити на задній план людину, яка щоденно, не покладаючи рук, трудиться заради сімейного благополуччя. Ось так

непомітно руйнуються родинні цінності, збережені та виплакані нашими предками впродовж багатьох поколінь.

Закономірним є питання: яким же шляхом нам іти і що робити, аби бути носіями вічних родинних цінностей? На мою думку, варто залишатися самим собою, а не слідувати захмарним ідеалам XXI століття. Потрібно плекати рідну мову, культуру,

обряди, звичаї та традиції – все те, що заповідали берегти наші пращури, про що співала мама у колисковій, те, на що благословляв нас батько.

Марія Крупко, учениця 10-А класу

Починаючи з народження й до самої смерті, людське життя пов'язане з родиною. Родина- наш захист, найважливіше у житті кожного. Якщо в сім'ї панує любов та взаєморозуміння, всі негаразди видаються не таким страшними. Любов до батьків, дітей, сімейних цінностей, традиції – це найважливіше, що є у людині. Адже саме ці поняття створюють міцну родину. З давніх-давен повелося, що «головою» в сім'ї є батько. Його обов'язком є забезпечити будинок добробутом, впевненістю в завтрашньому дні.

Ольга Петрівна Чудінович,
учениця 10-А класу

Що ми бачимо сьогодні? Яке нині становище української сім'ї? Зникли ті звичаї і традиції, що її оберігали. Ми самі забули про те, що ми українці і як необхідно берегти наші звичаї і традиції, адже вони покликані захищати нашу велику родину - Україну. А без нашої держави не буде і нас, ми просто асимілюємось серед інших народів, яким вдалося зберегти свої традиції. Саме тому, українці, задумайтесь над своїм майбутнім, яке не можливе без наших звичаїв і традицій.

Марія Полешко, учениця 10-А класу

У вирі сучасних подій ми часто губимося у натовпі сірого будення, намагаючись усюди встигнути. Незрідка забуваємо про найсакральніше, дане нам від природи. Від самого народження до нас переходить у спадок любов до батьківської сім'ї, до рідної домівки, зігрітої теплом сімейного вогнища й ніжністю маминої колискової пісні. Жодні сучасні технології не можуть нам цього замінити. Не можна навіть і порівнювати сімейної вечері в затишку домашнього прихистку і здобутки, наприклад, фаст-фудівського харчування. Адже сам обряд вечері включає не лише прийом їжі, а й процес відпочинку, обміну інформацією між учасниками родинного кола після виснажливого робочого дня.

Тож не варто соромитися, цуратися цих традицій, увіковічених народом, бо то є наша гордість, слава й сила.

Ольга Іванівна, Чудінович, учениця 10-А

Пройшли часи, але провідною залишається роль батька і матері в сім'ї. Мати, як завжди, є охоронницею домашнього затишку, а батько забезпечує родину достатком. Звичайно, багато сімей зараз, кинувшись у пияцтво, не знають, де ночують і що їдять їхні діти, в країні складна економічна ситуація. Але потрібно, незважаючи ні на що, дотримуватись вічних національних традицій: любити рідний край, поважати своїх батьків.

Дмитро Корейчук, учень 10-А класу

СПОГАД ПАМ'ЯТЬ БЕРЕЖЕ

Пам'ять людська. Рік 1933-й

Кожен народ має свої традиції, історію, пам'ять.

У пам'яті людській навіки залишиться 1933 рік — найстрашніший в історії рік — рік ГОЛОДОМОРУ.

25 листопада у нашій школі згадали про цю страшну трагедію. В актовій залі проходив захід "Запали свічку скорботи".

Ми, спадкоємці тієї наруги, просили прощення, ми зобов'язані були сказати гірку правду перед могилами, насипами і символами-хрестами. Щоб усі знали, через які страждання пройшов наш добрий і щирий народ.

На цей захід усі прийшли зі свічками, як до храму Божого, і приміщення стало ніби храмом духовності, храмом пам'яті. Ми торкнулися своїми спраглими вустами замуленої криниці історії. Кожен здригнувся від спогадів землі української, від зойків закопаних напівживих людей. Ми віддали данину пам'яті жертвам голодомору і вшанували їх пам'ять хвилиною мовчання.

Валентина Полухович, учениця 6-Б класу

УКРАЇНА ПРЕКРАСНА, БО В НЕЇ Є

Свято-Успенська Почаївська лавра

З сивої давнини й до сьогодні Почаївський монастир є однією з найшанованіших святинь, яку щорічно відвідують тисячі прочан. В Україні він поступається хіба що Києво-Печерській лаврі. Це величний архітектурний ансамбль, що складається з 16 церков, резиденції архієпископа, дзвіниці, келій. Усі будівлі ідеально поєднуються з мальовничим ландшафтом, скелястим схилом гори та терасами. Святинями Почаївської лаври є відбиток ступні Божої Матері, джерело з цілющою водою, чудотворна ікона Матері Божої, моці пресвященного Йова.

Монастир був заснований ченцями, що з'явилися тут в 1240-1241рр., рятуючись від татаро-монголів, які захопили і зруйнували Київ. Першими приміщеннями монастиря були печери в товщі гір, а першою будівлею — невелика дерев'яна церква Успіння, яку звели в XIII ст. на терасі північного схилу пагорба. Саме тоді за легендою і з'явилася ченцям богоматір у вогняному стовпі над Почаївською горою, після чого на одній зі скель начебто залишився відбиток її стопи.

ВІП'ЯЄМО

з перемогою у районному турі Всеукраїнських олімпіад з базових предметів:

математики

- Ковалевську Ірину, ученицю 8-Б класу, за зайняте I місце;
- Талушка Артема, учня 9-Б класу, за зайняте II місце;
- Полешко Марію, ученицю 10-А класу, за зайняте II місце.

правознавства

- Талушка Артема, учня 9-Б класу, за зайняте II місце;
- Євхимець Анастасію, ученицю 10-А класу, за зайняте II місце.

історії

- Крупко Марію, ученицю 10-А класу, за зайняте II місце;
- Крупко Роман, учня 8-Б класу, за зайняте II місце;
- Полешко Юлію, ученицю 9-А класу, за зайняте III місце;
- Чудінович Ірину, ученицю 11-А класу, за зайняте II місце.

української мови

- Талушка Артема, учня 9-Б класу, за зайняте I місце;
- Чудінович Ірину, ученицю 11-А класу, за зайняте III місце.

біології

- Чудінович Ірину, ученицю 11-А класу, за зайняте II місце.

Приходить син зі школи і говорить своїм батькам:
- Не знаю, чим ви так сподобались нашій учительці, але вона знову хоче вас бачити...

Учень-учневі:
- Знаєш, наш учитель розмовляє сам із собою...
- Наш також. Але він цього не усвідомлює. Він вважає, що ми його слухаємо.

- А ви вважаєте, що в мого сина багато оригінальних ідей? - питає мати вчительку.
- Так, особливо в орфографії.

